

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 100.

Femte Session.

34te Møde.

Tirsdagen den 22de November.

(Fortf.)

Finansministeren (fortsat): Hvad nu de forskjellige Forslag, som foreligge, angaaer, saa er det rigtigt, hvad der af Udvalgets Fleertal er antaget, at man kan have Grund til at troe, at der fra Regjeringens Side ikke vil blive gjort Modstand mod Fleertallets Forslag. Det er forsaavidt rigtigt, at jeg, naar man ikke vil holde sig til Regjeringens Udkast, som gaaer noget videre end Udvalgets Fleertal, maa finde, at dette sidste Forslag er det eneste anbefalelsesværdige, og jeg finder heller ikke, at det er saa aldeles afvigende fra Regjeringens, naar man tager Hensyn til gifte Personer, som ere de, det i mine Tanker fortrinnsviis kommer an paa. Forskjellen vil vise sig, naar man nævner Maximum. Det Høieste, som efter Lovforslaget vil kunne tilflyde nogen gift Mand eller Famulieforsørger, vil løbe op til c. 146 Rbd., medens det efter Udvalgets Fleertals Forslag kun vil løbe op til 109 Rbd. Den største Forskjel vil altsaa kun blive 37 Rbd.; men det er kun i saadanne Tilfælde, hvor man har Høidepunktet af de Gagestørrelser, der kunne blive Gjenstand for Supplering.

J. F. Wedersen: Først skal jeg udtale min Tak til Thinget, fordi det har tilladt, at det af mig stillede Forslag til en ny § 1 maatte komme under Behandling, hvortil det ikke efter Forretningsregulativet var berettiget. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Undersøgelse af de Grunde, der vistnok kunne ansøres baade for og imod den foreslaaede Foranstaltning. Heller ikke skal jeg anstille nogen Betragtning over de Consequenser, et saadant Skridt mu-

ligen kunde føre med sig. — Jeg hører til dem, som mene, at, efterat Sagen er bragt frem, efterat Regjeringen, som her er skeet, har taget Sagen i sin Haand, og derved givet de paagældende Embedsmænd og Betjente et begrundet Haab om at erholde et Lønningstillæg i Anledning af den herskende Dyrtid, saa troer jeg ikke, at man vilde gjøre vel i at vise Forslaget tilbage. Jeg skal tillade mig her at indskyde den Bemærkning, at det er denne Betragtningmaade, som har bevæget mig til i mit Forslag at fastholde den Grændse for Lønningstørrelser af 500 Rbd. og 800 Rbd., som findes i Regjeringens Udkast, hvilken Grændse jeg ellers vilde have filllet noget lavere. Men, imedens jeg saaledes paa den ene Side anseer det for nødvendigt at gaae ind paa Sagen, troer jeg, at der paa den anden Side er den største Dpfordring til, indensfor de opstillede Gagestørrelser at søge at begrænse Tillæget — ikke til det mindst Mulige — men til et saadant Beløb, som man med Sandhed kan sige Dyrtiden foranlediger; thi man maa her aldrig glemme de Tusinder af skatteyndende Medborgere og den Stilling, hvori de under saadanne Omstændigheder befinde sig, hvorledes det Slags Folk under Liden, som disse, maae undvære og bære Savn saa store, at der her i Salen vistnok findes Mange, som ikke kunne danne sig nogen Forestilling derom. Jeg troer, at dette Hensyn maa fastholdes og paa ingen Maade tabes af Sigte ved denne Sag.

Hvad angaaer Forholdet mellem Gifte og Ugifte i denne Sag, da finder jeg min Mening desangaaende saa fuldstændigt udtrykt af Fleertallet i den Betænkning, som i saa Henseende er afgiven, at jeg aldeles Intet dertil har at sige.